59e jaargang. — N° 62. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 5 Augustus 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, 6 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centie

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

Eene Herinnering uit den Schoolstrijd.

Een kloosterling, Missionaris, schrijft bij zijn terugkeer in ons land, het volgende aan de « Patriote » :

Het was in de maand October 1889. Mijn vader werd door eene lange en zeer smartelijke ziekte weggerukt. Mijne arme moeder bleef weduwe met zes kleine kinderen. Het oudste was elf jaar oud en de twee jongsten, tweelingen, waren geen twee maanden oud. En tot overmaat van ramp waren de weinige spaarpenningen, zoo zorgvuldig bijeengebracht sedert lang verdwenen. Wij verkeerden in de diepste armoede.

Het is waar, sinds eenige maanden werden wij ondersteund door het Weldadigheidsbureel. De « Armenmeester » die een braaf en beleefd man was, maar met een ietwat valschen blik, kwam ons iedere week bezoeken en reikte ons eene asl moes toe, juist genoeg om niet van honger te sterven. Hij was liberaal en ook in dienst van een sectarisch bestuur.

De jacht op de katholieke kinderzielen werd tot het uiterste gedreven. Wilde de « Armenmeester » wellicht ook een overdreven ijver aan den dag leggen, of wel had hij soms bevelen ontvangen ; dat weet ik niet ! Zeker is het dat hij op zekeren dag tot mijne moeder zegde.

— Vrouw de klassen gaan in de gemeenteschool weldra herbeginnen.

Mijne moeder antwoordde hem niet. — maar een der kleinen, dezelfde die deze regelen schrijft riep uit :

— Mijnheer de klassen zijn sinds September herbegonnen ; wij gaan er gedrieën naartoe.

Wij bezochten indertaad de katholieke school waarvan de leergangen sinds een maand waren heropend. De brave man richtte op mijne moeder eenen weinig bemoedigenden blik en vertrok zonder iets te zeggen.

De volgende week kwam hij terug. Ditmaal zegde hij op meer uitdrukkelijken toon :

— Vrouw gaat gij uwe kinderen naar de gemeenteschool zenden ? Ieder van hen zal nieuwe kleederen krijgen en er zal niets meer ontbreken.

— Mijnheer zoolang als hun vader leefde, hebben zij de katholieke school bezocht ; ik heb mijnen armen man beloofd hen daar te laten. Ik kan ze dus naar geen andere scholen zenden.

— Bedenk uw wel, vrouw, indien gij uwe kinderen niet naar de gemeenteschool zendt, mag ik u niets meer geven.

— Ik zal mijn lot verduldig dragen. Mijnheer, ik zal werken zooveel ik kan en indien wij ondanks dit alles nog honger moeten lijden, zal ik mijn oudste kinderen uitzenden om een stuk brood te gaan bedelen.

En zich tot mijn oudsten broeder wendende, zegde zij :

— Gij hoort het, mijnheer wil ons nu geen eten meer geven. Gij zult van deur tot deur moeten gaan bedelen, want de winter nadert en uw kleine broertjes zullen van honger en koude lijden.

— O neen moeder dat durt ik niet. En de tranen ontsprongen zijne oogen.

Mijne moeder sprak nog wat met den Armenmeester. Hare woorden moeten welsprekend zijn geweest, want ik zag hem heengaan terwijl hij een traan wegvaagde.

Maar de weken gaan voorbij en van het Weldadigheidsbureel vertoond zich niemand meer.

Nochtans een der tweelingen sterft. — Mijne bedroefde moeder gaat den Armenmeester vinden — ik weet niet of het denzelden was — en vraagt hem heel nederig en ootmoedig een doodskistje... Het antwoord was zoo kort als wreedaardig :

— Voor u is hier niets te bekomen.

— Mijnheer, een kijkkistje kost maar drie frank.

— Ik heb u al gezegd dat er voor u niets te bekomen is.

Dergelijke houding tegenover eene arme weduwe wekte bij al onze buren eene diepe verontwaardiging...

De winter brak aan en liet ons weldra al zijne guurheid gevoelen. De Goddelijke Voorzienigheid, die wij elken avond gezamenlijk baden, had medelijden met ons... Op hare ingeving offeren de twee onderpastoors der parochie zich letterlijk op om brood voor ons te vinden. Dank aan hen moesten wij nooit naar bed gaan, zoder avondeten.

Het volgende jaar wilde mijne moeder eene nieuwe poging aanwenden. Zij ging dus M. V... opzoeken, die alsdan met het Weldadigheidsbestuur was gelast.

— Mijnheer zegde zij hem, ik kom u hulp afsmeeken voor mijne arme kinderen. Het is mij volstrekt onmogelijk genoeg te verdienen om hen te voeden en te kleeden ;

— 't Is waar vrouw, ik weet het ; — maar waarom wilt gij niet doen wat wij van u vragen.

— Dat is onmogelijk, mijnheer.

— Welnu, vrouw, het is ons onmogelijk u te helpen.

— Dan blijft er mij niets over dan mijne kinderen te verlaten, mijnheer ; dat zij dan hun brood op straat gaan zoeken.

— Eene vrouw die hare kinderen verlaat, wordt naar Hoogstraeten overgebracht, en hare kinderen worden uitbesteed aan tien frank per maand.

Bij die woorden steeg het schaamrood naar het voorhoofd mijner moeder. Fier richtte zij zich op die beleediging en in haar hart de gevoelens van schaamte en verontwaardiging, welke zij gaven uitbarsten, onderdrukkend, zegde zij :

— Mijnheer, kunt gij mij verwijten dat ik voor mijne kinderen niet alles heb gedaan wat ik kon ?

— Neen vrouw.

— Welnu, hoe kunt ge dan zoo spreken ? Geef mij de tien frank, mijnheer, welke gij voor elk mijner drie oudste kinderen zoudt verleenen ; dat maakt dertig fr in de maand, en ik zal mij met 't overige gelasten.

Onmogelijk, wij hebben niets voor u, en overigens, indien gij mij niet geloofdt, ga dan den burgemeester vinden.

Eenige uren nadien was mijne moeder bij den burgemeester L..., van droeve gedachtenis.

— Mijnheer, gij weet wie ik ben ; ik kom u persoonlijk smeeken eenige onderstand te willen verleenen voor mijne arme kinderen ; wij zijn in de diepste armoede gedompeld. Gij zult toch zoo hardvochtig niet zijn hun een stuk brood te weigeren.

Het antwoord was kort en bondig :

— Van degenen die niet willen gehoorzamen trekt men de hand af.

Mijne moeder was stom van verslagenheid.

Zij kwam terug thuis met de dood in de ziel, het hart overstelpt en aanhoudend zeggend :

— Wat zal er van mijne arme kinderen geworden ...

Nochtans kloosterzusters hoorden wat er was o ngegaan.

Ontroerd door medelijden, verzoeken zij de ongelukkige weduwe om hun haren nood te komen klagen. Bij dit verhaal werden de goede en zachtmoedige harten bewogen. De kinderen werden gekoesterd iedereen wilde de jongste van al in zijne armen drukken en met liefkozingen overladen. Troost en hoop herleefden in de ziel mijner moeder ; de strijd was uitgestreden. Zij heeft de ziel harer kinderen gered.

Zoo doen de verdedigers der vrijheid : de liberalen !

De Landbouwwerken in Augustus.

In Augustus eindigt men de oogstwerken. Het omploegen der stoppelvelden zal het wegnemen der graangewassen dadelijk opvolgen. Daardoor zal men het ontkiemen, van slecht gras en van graan, voortsprutende uit het uitkorrelen, bevoordeeligen. Wanneer het veld vol groen gewas zal staan zal men met den hakploeg te werk gaan, om ze uit te roeien en om opnieuw den groei van het graan dat zich nog in den grond zou bevinden te bevoordeeligen.

In de streken waar men ingelaschte bouw heeft, kan men ook nog gedurende de eerste acht dagen van Augustus rapen zaaien.

Om den wasdom te verhaasten en om eene schoone opbrengst te verkrijgen zal men vóór het omploegen der stoppelvelden 300 k. superfosfaat, 150 k. potaschchloor, 100 k. ammoniak sulfaat en 50 k. sodanitraat per hektaar opleggen. Deze laatste meststof mag na de inzameling opgelegd worden, zij geeft tijdelijk kracht aan de jonge planten en deze werking zal door het ammoniak sulfaat voortgezet worden. Het potasch wordt gretig door de raap verteerd en zal er toe bijdragen eene goede opbrengst te leveren.

In de lichte en versche gronden kan men spurrie zaaien ; als meststof zal men 400 k. superfosfaat, 100 k. potaschcloor en 150 k. ammoniak sulfaat opleggen. De roode klaver moet gedurende deze maand gezaaid worden. Als meststof zal men bij het ploegen 300 k. superfosfaat en 150 k. potaschcloor, per hektaar indelven. De potasch is de meststof die het voordeeligst op de peulgewassen werkt en dikwijls is de oorzaak van het niet lukken, de afwezigheid dezer grondstof. Om de eerste wasdom der jonge plant te verhaasten zal men onder het eggen 70 k. ammoniaksulfaat opleggen.

In de streken waar men geen afzonderlijke bouw doet, blijft de grond ledig van al het verdwijnen der grondgewassen tot de zaaiingen, van den Herfst.

Gedurende deze tijdruimte is de salpeterwording zeer werkzaam, 't is te zeggen dat de gedaanteverandering van de stikstof ammoniak in stikstof nitraat zeer oplosbaar is en er zijn verliezen van deze grondstof te vreezen, door meesleeping naar den ondergrond. Om deze meststof te gebruiken is het aan te raden eerst na het omploegen der stoppelvelden eene plant die haastig groeit te zaaien, gelijk de mostaard die zal ingedolven worden als groene meststof en dien men, zoo noodig, zou kunnen laten afgrazen.

Jean BLOUX,
Landbouw-Ingenieur.

ALLERLEI NIEUWS

— VOOR UWE VLOEREN, eischt altijd de cementtegels merk van G. Fieve & Cie, Gent. Het zijn de beste.

SCHOLEN. — In 1885 waren er in België 4810 lagere scholen ; in 1910 waren er 7525. 738,583 leerlingen in 1885 ; 1,409,342 in 1910.

Een klaar bewijs dat de katholieken het onderwijs vernietigd hebben !

In 1875 waren er in België 24,90 °/o ongeletterden onder de ingelijfde soldaten, in 1908 waren er maar 11,37 °/o meer.

Volgens de heer Briand, Fransche minister, waren er in 1882, in Frankrijk 14 per cent ongeletterde soldaten en in 1909 was het getal ongeletterde in Frankrijk geklommen tot 25 en 30 per honderd.

Nochtans bestaat sedert 1882 het verplichtend onderwijs in Frankrijk.

In België is het getal niet schoolgaande kinderen 3 per honderd, in Frankrijk 10 p r honderd en in Italië 25 per honderd.

In Italië, zoo veel als in Frankrijk, bestaat het verplichtend onderwijs.

— LEZERS OPGEPAST. — Wanneer gij een « TOP » bestelt, let wel op dat men U geen ander water schenke.

Er bestaat maar één « TOPBRONNEN » water, en deze die zonder U te verwittigen, ander water geven, wanneer gij « TOP » vraagt, stellen zich bloot aan rechtelijke vervolgingen.

KAMERONTBINDINGEN. — Er wordt in dezen tijd veel van Kamerontbindingen gesproken ; een woord daarover zal dus niet ten onpas komen.

Sedert 40 jaren zijn er maar 5 Kamerontbindingen geweest.

1° In 1870. Katholieken en liberalen hadden elk 61 stemmen in de Kamer.

De Kamers werden ontbonden en bij de nieuwe kiezingen op 2 Oogst werden dan 72 katholieken 48 liberalen en 4 onafhankelijken gekozen.

2° In 1882 werden de liberalen geklopt in de kiezingen voor de Kamer maar de meerderheid van den Senaat bleef liberaal. De Senaat werd ontbonden. Nieuwe kiezingen deden 43 katholieken en 26 liberalen in den Senaat treden.

3° In 1892 waren de Kamers ontbonden van rechtswege, omdat er beslist was dat de Grondwet moest herzien worden.

4° In 1894, na herziening der Grondwet, werden de beide Kamers ontbonden om te doen kiezen volgens het nieuwe stelsel.

5° In 1900 werden de Kamers nogmaals ontbonden, omdat de evenredige vertegenwoordiging was ingevoerd.

Dus enkel 5 ontbindingen en dat in bijzondere omstandigheden om ernstige redenen.

— GOEDKOOPE MESTING VAN HET VEE — Wilt gij goedkoop uw vee vetten, geeft het den verrijkten kokoskoek van Landen. (Eenig fabriekant.)

Rijkdom gelijk aan die van het lijnmeel, zeer verteerbaar.

GETAL HUIZEN. — Te Parijs telde men in 1862 maar 66,578 huizen en fabrieken ; in 1878 klom het getal tot 74,740 en in 1901 tot 88,587. Bij de laatste optelling heeft men bevonden dat het getal bijna 100.000 is.

— ALS kolieken of als krampen
't Vee doen zweeten en doen dampen,
En in een doen krimpen van de pijn
Zal **De Kempenaar** verzachting zijn.

DE DOODSTRAF IN AMERIKA. — De terdoodveroordeelden worden in Amerika doodgeschoten en ziehier hoe :

Op den koer van 't gevang komen vijf goede schutters achter een zwart doek plaats nemen. Elk ontvang het geweer op voorhand geladen.

In het doek zijn vijf gaten waardoor den loop van het geweer kan en voor den schutter nog plaats is om den veroordeelde, die geblinddoekt aan den overkant zit, te zien.

Op de borst van den gevangene hangt een wit rond p pier : het doel !

Geen der soldaten weet vooraf wie den veroordeelde doodschiet ; slechts van één hunner is het geweer met eenen kogel geladen ; de andere schieten met losse kardoezen.

ALTIJD NIEUWE UITVINDINGEN — In de waggons van de spoorwegmaatschappij Londen North Western liggen nu groote blokken ijs, die al smeltend eene groote frisscheid verwekken en bij deze verzen ende hitte, het reizen per spoor verdragelijk maken. Een groote winkel van Londen heeft hetzelfde middeltje aangewend om de hitte te bestrijden.

PETIT-BEURRE LAREIN

NOGAL EEN DOMKOP. — De eerw. Pater Leo Daelman, missionnaris van Scheut, komt zijn laatste examen van burgerlijk mijningenieur af te leggen.

In October aanstaande vertrekt hij naar China.

Zeg, wie van al de geuzengazetkrabbelaars, die de kloosterlingen voor domkoppen verwijten, bezit een diploma van ingenieur ?

HET HOESTEN DER PAARDEN. — Ziehier een eenvoudig middel tegen den hoest der paarden :

Men zet het paard in eene afzonderlijke plaats waarvan men de deuren sluit ; men maakt in die plaats, op een vuur, een ijzeren plaat, bijv. eene oude schup of spade, heet tot dat ze bruinrood is ; dan giet men er hars of teer van Noorwegen op, die smelt en in damp verandert.

Men laat het paard 20 minuten in dien overvloedigen en welriekenden damp en men plaatst 't dan weer in zijnen stal. Het paard zal de ruwheden die aan zijne longen kleven, uitfluimen en weldra genezen.

THEE-SERVIES. — Een kluchtig geval heeft zich voorgedaan ter gelegenheid van het bezoek der Hollandsche Vorsten te Brussel.

De stad Brussel bezit geen theeservies en er moest nochtans thee opgediend worden.

Iemand kreeg eene goede inval : de heer schepene Grimard bezit een prachtig thee-servies, dat zoowat 15 duizend franken gekost heeft. Maar de heer Grimard is socialist !

— Indien men hem het toch maar vroeg ?

't Werd gevraagd en seffens toegestaan ook.

En zoo hebben de Hollandsche vorsten theegedronken uit de porceleine potjes van eenen socialist.

— HET SCHIJNT dat de liefhebbers van goeden koffie in de vreugde zijn sinds zij de Trappisten Chicorei Vincart gebruiken.

*** Mevrouw Karre is nu vandaag voor de derde maal getrouwd, hé !

— Ja.

— 't Viel me op, dat ze erg triestig uitzag.

— Arme vrouw ! Ze is misschien bang, dat het voor de laatste maal is.

— HET IS ZOO gemakkelijk extra koffie te maken. Gebruikt de Trappisten Chicorei Vincart. Men vindt ze overal.

*** A. — Een der teergevoeligste menschen, die ik ken, is mijn vriend Schavelings.

B. — Hoezoo ?

A. — Gisteren in den tram sloot hij de oogen en hield zich alsof hij sliep, omdat het hem zoo aan het hart ging, dat er in die heete zon, damen buitenop moesten staan.

— KEERJAREN. — Geachte lezeressen ! Indien gij frisch en gezond wilt blijven ondanks den ouderdom, neemt alle weken eene kleine dosis Walthery purgeerpillen. Het is onfeilbaar. Een doos duurt een jaar.

*** Patroon (tot den vader van een jongmensch, die voor zijn zoon een plaats zoek). — Kan uw zoon eenen brief zonder taalfouten schrijven.

Vader. — O, Ja, mijnheer. In de brief, dien hij van u gekregen heeft, heeft hij dadelijk al de fouten verbeterd.

— INDIEN GIJ BLEEK zijt, zwak of ondermijnd door uitputting of bloedgebrek, neemt uw toevlucht tot de ijzerachtige Pil van Dr Raphaël, welke u, in korten tijd, gezond en sterk zal maken.

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groenselmarkstraat, 33, Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856.

Horlogiën in allen aard met grooten afslag

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE.

Marmers. Schilderijen,

Sèvres, Saxe, Copenhague (echtheid gewaarborgd). Kleine meubels.

Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

—o— Groot fabriek van FIJNE CIGAREN **L. Thirlart-Andrien,** 66 Rue Jean d'Outremeuse, 66, Luik.

Vier millioen cigaren in magazijn. Alle bestellingen worden geleverd in drooge en fijne cigaren. — Telefoon 6195.

—o— **La Nationale**, gevestigd te Parijs in 1830, behandelt alle combinaties Verzekeringen op het Leven en Lijfrenten.

Meer dan 613 millioen reserve.

Voorname agent : H. JACQUEMINOT, Rue des Eburons 34, Luik.

—o— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u ot deapotheek Gauthier, Mechelen.

Damen Dokteur:
Mme DAVIO-VERKOYEN,
Billy-straat, n° 98a, Luik [Bonne femme].
Ontvangt van 2 tot 4 uren.

ASTHMA

Gij allen die aan het **Asthma** lijdt, schrijft aan M. ESCOUFLAIRE, apotheker te Ath, die u GRATIS-FRANCO een PROEFDOOS zal zenden van

POEDER en SIGARETTEN ESCOUFLAIRE
MET CERTIFICATEN VAN GENEZINGEN

HET GEHEIMZINNIG HUIS

(7e VERVOLG).

Maar toen zij op het ontbijt verschenen, was de secretaris afwezig ; en zij durfde hare tante toch geen onderhoud afdwingen zonder hem vooral nog geraadpleegd te hebben. Wel vroegen zij aan de norsche Martona, of zij Miss Evering verzoeken wilde, haar te ontvangen, daar zij anders naar Londen terug moesten. Maar dit onsympatieke schepsel antwoordde op onaangenamen en alles behalve eerbiedigen toon, dat zij dan maar moesten wachten tot M. Rennie terugkwam ; en zij voegde erbij, dat hij voor Miss Evering op zaken uit was en zeker eerst laat in den avond weer thuis zou komen.

— Waar mag hij wel heen zijn ? zegde Betty tot hare zuster, toen zij alleen waren.

Ursula rees op, kwam naar Betty toe en fluisterde haar in het oor :

— Hij is in 't geheel niet uit. Ik hoorde hem hoesten toen wij beneden kwamen.

— Ook Betty stond nu op en vatte zusters arm.

— Wij moeten liever heengaan, zegde zij. Er gaat hier iets om, dat ik niet begrijp, en ik heb een gevoel alsof wij hier niet veilig waren

Ursula echter had eenen beteren inval. Laten wij aan M. Merton schrijven en hem alles vertellen, fluisterde zij. Misschien komt hij dan hier en heldert het geheim op — als er een is.

— Akkoord ! zegde Betty. Maar hoewel zij er in toestemde, voelde zij zich niet gerust. Zij had ook een gevoel dat ook M. Merton en Miss Evering's wonderlijke huishouden met een kluitje in het riet zou worden gestuurd.

Inderdaad, voor de meisjes aan haar plan om aan den notaris te schrijven, gevolg hadden kunnen geven, gebeurde er iets, dat haar nieuw stof tot denken gaf.

Zij had een haar gesprek gevoerd in de leeskamer ; en terwijl nu Betty naar boven was om haar schrijmap te halen, hoorde Ursula uit het portaal eene luidende gebiedende stem, waarna de deur geopend werd en Martina de kamenier, aandiende :

— Mevr. en mijnheer Benfield.

Daar zeilde in de kamer binnen eene zeer groote knappe vrouw van ongeveer vijftig, fijn en smaakvol gekleed in grijze zijde. Zij droeg een grijzen hoed, die noch te jeugdig, noch te ouwelijk was, en eene struisveeren boa van zoo geweldige afmetingen, dat slechts eene vrouw van hare figuur en waardigheid die zou hebben kunnen dragen. Haar grijze parasol had een gitten knop, in goud gevat.

Het trof Ursula toestond [illegible] oprees en de hand vatte die haar met vorstelijke hooge minzaamheid werd toegereikt, dat dit wel bij uitnemendheid de soort van vrouw was om bazaars te openen en partijen te geven op groote schaal. Tot zulke fonctiën scheen de natuur haar te hebben geschapen.

— En gij zijt dus een van miss Evering's nichtjes ? begon de dame, na Ursala's gansche persoon van top tot teen met een critischen blik gemonsterd te hebben. Aangenaam u te zien. En waar is de andere Er zijn er toch twee, niet waar ?

En mevrouw Benfield bracht haar langgestelde lorgnet aan hare oogen en keek in de kamer rond, alsof zij meende dat haar tweede nichtje zich ergens in een hoek verscholen had, in het niet gezonken voor hare verblindende tegenwoordigheid.

Zoo inposant was zij, zoo grootsch en overweldigend in al wat zij deed en zegde, dat zij als het ware de kamer geheelop vulde en Ursula dus in 't eerst nauwelijks het bescheidene mannelijk wezen opmerkte, dat haar geleide vormde. Eerst toen Mevrouw Benfield de kamer inspecteerde voor het ontbrekende nichtje nummer twee bespeurde Ursula dat M. Benfield, die mede was aangediend, een klein en nietig mannetjen was, op het oog een jongeling van negentien, met licht haar, lichte oogen en wenkbrauwen, in een licht zomerpakje gekleed en een klein strooihoedje in de hand, dat hem nog jongenschtiger en onbeduidender deed lijken naast [illegible]

— Ja, ja, wij zijn met ons tweën, en ik ben de jongste, zegde Ursula, met een beklemmend gevoel dat de bezoekster wel wat teleurgesteld van haar was en betere dingen hoopte van hare zuster.

— Ik ondersteld, zegde mevrouw Benfield, bij het venster plaats nemende in den grootsten stoel, die echter onder haar kolossalen vorm terstond klein scheen te worden — ik ondersteld dat gij tot dusver vergeefs hebt gehoopt uwe tante te zien. Ik voor mij ben hier al zeker een doozijn keeren geweest en ben altoos met dezelfde boodschap afgescheept : dat zij niet wel genoeg is om iemand te ontvangen. Ik houd 't voor niets dan een ingebeelde ziekte. Zij heeft zich altijd voor op stervens na dood gehouden.

— Ik weet niet wat er van is zegde Ursula. Mijne zuster en ik zijn nu haast vier-en-twintig uren hier in huis, en wij hebben tante nog niet te zien gekregen.

— Is 't waar ? werkelijk ? — Nu dan mag ik niet klagen !... Maar het is toch erg vervelend voor u, meisjes. Gesteld eens dat zij voortgaat met u zoo te behandelen, zooals zij al hare vriendinnen doet, wat denkt ge dan te doen ?

Natuurlijk zullen wij dan moeten vertrekken, zegde Ursula.

Daar kwam opeens en voor het eerst de stem van den jongen man er tusschen :

— Waarom ? Waarom zoudt ge vertrekken ? vroeg hij. Mij dunkt huis. En als zij zich amuseeren kan zonder u, dan zult gij het nog veel beter zonder haar kunnen.

Deze toespraak, op zachten en overreden toon uitgebracht, deed Ursula lachen. Mevrouw Benffeld scheen zich nu eensklaps de aanwezigheid van haren spruit te herinneren.

— O, mijn zoon Reginald, jufvr. Evering, zegde zij. Hij was erg verlangend om met u kennis te maken. Hij hoopt dat u hem helpen zult bij de vermaken in het kamp. Hij is een groot organisateur, en als er eenig talent in u steken mocht, dan zal hij het stellig ontdekken.

— Ik voor mij, ik heb geen ziertje talent, weerde Ursula af. Maar mijne zuster Betty zou misschien wel eene goeden aanwinst zijn — als wij hier bleven.

V.

Mevrouw Benfield zwaaide hare hand als een scepter.

— Ge moet blijven, zegde zij. Wij kunnen u niet laten gaan. Wij hebben hier dringend wat frisch jong bloed noodig — en het is u plicht, dat aan te schaffen.

— En als het uw plicht niet is, viel haar zoon Reginald in, dan zullen wij 't u tot een genoegen maken. Genoegen gaat toch nog boven plicht.

— Foei, Reggie, ge zult jufvrouw Evering ontstichten met uwe heidensche principen ! zegde zijne moeder, met een toegefelijk glimlachje.

— Ik hoop van niet, zegde hij. Zeg mij nu eens, [illegible]

— Dat kan ik niet zeggen, gaf Ursula behoedzaam ten antwoord. Eerst moet ik mijne tante zien, voor ik kan beslissen.

— Laat u niet ongerust maken door hetgeen ge van haar hoort, zegde Mevr. Benfield. Die jonge Schot Rennie, haar secretaris, dien ge natuurlijk reeds heb ontmoet, staat bij haar geheel onder den plak en is ook al geneigd tot overdrijving. Ge moet bedenken dat zij sinds lang al erg invaliede is — en ziekelijke menschen hebben zoo hunne grillen. Zelfs in geval zij u in een paar dagen nog niet wil zien, zou ik toch hier blijven, als ik van u was, tot zij hare armen voor u opent. Waarom toch zou zij u ontboden hebben, als zij niet wilde dat ge kwaamt ?

— Dat is voor ons juist het raadsel.

— Laat u niet overhalen en maak 't u hier thuis — tenzij zij u wegjaagt, zegde Mevr. Benfield. De eénige moeilijkheid is, dat ge nu een soort begeleister behoort te hebben.

— Die hebben we nooit van ons leven gehad, antwoordde Ursula.

Mevr. Benfield glimlachte een breeden en superieuren glimlach. Alles aan deze vrouw was breed en superieur.

— Dat zal nu toch dienen, zegde zij. Want ge moet hier uitgaan. Wij kunnen u hier niet het leven van een paar nonnen laten leiden. Ik zal aan uwe tante er over schrijven en haar aan het verstand brengen dat zij de eene of andere schikking voor u